

ПРОЕКТ

Вноситься
Кабінетом Міністрів України

А. ЯЦЕНЮК

“ ”

2014 р.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про заклади охорони здоров'я
та медичне обслуговування

Цей Закон визначає особливості діяльності суб'єктів господарювання у сфері охорони здоров'я, класифікацію закладів охорони здоров'я, засади їх функціонування та медичного обслуговування населення, в тому числі за рахунок бюджетних коштів.

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні:

1) акредитація — добровільна процедура оцінки відповідності діяльності суб'єктів господарювання у сфері охорони здоров'я щодо дотримання державних соціальних нормативів та галузевих стандартів у зазначеній сфері;

2) діагностично споріднені групи — подібні за етіологією і патогенезом групи захворювань та станів, щодо яких проводяться подібні діагностичні дослідження і медичні втручання та які мають спільну середню ресурсоемність;

3) лікар — медичний працівник, який має другий, третій, науковий рівні вищої медичної освіти та ліцензію на провадження професійної діяльності;

4) ліцензування професійної діяльності лікарів — надання, зупинення, обмеження або позбавлення права лікаря провадити професійну діяльність на території України;

5) медична послуга — дія або сукупність дій суб'єкта господарювання у сфері охорони здоров'я, спрямована на профілактику, діагностику, лікування та реабілітацію у зв'язку з хворобами, травмами, отруєннями і патологічними станами, а також у зв'язку з вагітністю та пологами, яка має

самостійне значення і використовується, зокрема, як основа планування їх обсягу та вартості;

6) медична практика — вид господарської діяльності, який провадиться суб'єктами господарювання у сфері охорони здоров'я з дотриманням установлених законодавством вимог з метою надання медичної допомоги на основі відповідної ліцензії;

7) медичний (фармацевтичний) працівник — фізична особа, яка відповідає освітнім та єдиним кваліфікаційним вимогам, установленим центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я та перебуває у трудових відносинах із суб'єктом господарювання у сфері охорони здоров'я та/або провадить господарську діяльність з медичної (фармацевтичної) практики як фізична особа — підприємець;

8) обсяг медичної допомоги — кількісний показник, який характеризує діяльність закладів охорони здоров'я, фізичних осіб — підприємців та лікарів з надання ними медичних послуг;

9) сертифікація у сфері охорони здоров'я — добровільна процедура, у результаті проведення якої визнаний в установленому порядку орган документально засвідчує відповідність систем управління якістю суб'єктів господарювання у сфері охорони здоров'я встановленим законодавством вимогам;

10) спеціалізація закладу охорони здоров'я — ознака закладу охорони здоров'я, що характеризує його здатність надавати медичну допомогу за певною лікарською спеціальністю, спеціальністю молодших спеціалістів з медичною освітою або за кількома пов'язаними спеціальностями, або провадити іншу передбачену законодавством діяльність у сфері охорони здоров'я;

11) суб'єкти господарювання у сфері охорони здоров'я — заклади охорони здоров'я та фізичні особи — підприємці, які провадять господарську діяльність, спрямовану на збереження і відновлення фізіологічних і психологічних функцій, оптимальної працездатності та соціальної активності людини, зареєстровані та одержали відповідну ліцензію в установленому законом порядку;

12) фармацевтична (аптечна) практика — вид господарської діяльності у сфері охорони здоров'я, що провадиться фармацевтичними (аптечними) закладами та фармацевтичними працівниками (провізором, фармацевтом) — фізичними особами — підприємцями з дотриманням установлених законодавством України вимог з метою надання фармацевтичної (медичної) допомоги на основі відповідної ліцензії;

13) фармацевтична допомога — будь-яка дія або сукупність дій професійно підготовлених фармацевтичних працівників (провізорів, фармацевтів), спрямованих на забезпечення ефективної фармакотерапії;

14) фармакотерапія — сукупність методів лікування, що засновані на застосуванні лікарських засобів і спрямовані на досягнення оптимальних клінічних результатів, шляхом впливу на причину або патогенез захворювання, а також шляхом корекції тяжких та несприятливих проявів побічної дії лікарських засобів;

15) фармацевтична послуга — послуга, що надається у процесі діяльності суб'єкта господарювання у сфері охорони здоров'я, що має відповідну ліцензію, та реалізується у результаті провадження професійної діяльності фармацевтичних працівників (провізорів, фармацевтів) у рамках надання фармацевтичної допомоги;

16) фармацевтичний (аптечний) заклад — заклад охорони здоров'я, який здійснює фармацевтичну практику.

2. Інші терміни, що вживаються у цьому Законі, використовуються у значенні, наведеному в Основах законодавства України про охорону здоров'я.

Стаття 2. Класифікація закладів охорони здоров'я

1. Заклади охорони здоров'я класифікуються залежно від форми власності, організаційно-правової форми та виду медичної допомоги, що надається закладом.

2. Залежно від форми власності заклади охорони здоров'я утворюються як державні, комунальні, приватні.

3. Заклади охорони здоров'я утворюються в організаційно-правовій формі, визначеній законодавством України.

Державні та комунальні заклади охорони здоров'я можуть бути реорганізовані в унітарні підприємства, комунальні неприбуткові некомерційні підприємства та непідприємницькі установи.

4. Заклади охорони здоров'я можуть бути однопрофільними (спеціалізованими), які надають медичну допомогу за однією спеціалізацією, або багатoproфільними, які надають медичну допомогу за кількома спеціалізаціями.

5. За видами медичної допомоги заклади охорони здоров'я поділяються на:

1) заклади охорони здоров'я із забезпечення надання первинної медичної допомоги, до яких належать центри первинної медичної (медико-санітарної) допомоги, що забезпечують надання первинної медичної допомоги населенню в амбулаторних умовах.

До складу зазначених центрів можуть входити як структурні чи відокремлені підрозділи фельдшерсько-акушерські пункти, амбулаторії, медичні пункти, медичні кабінети;

2) заклади охорони здоров'я із забезпечення стаціонарної та/або амбулаторної вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги, до яких належать:

багатопрофільна лікарня інтенсивного лікування — багатопрофільний заклад охорони здоров'я, що забезпечує надання вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги дорослим і дітям у гострому стані захворювання або із хронічними захворюваннями, що потребують інтенсивного лікування, з обов'язковою наявністю відділень екстреної (невідкладної) медичної допомоги;

багатопрофільна дитяча лікарня інтенсивного лікування — багатопрофільний заклад охорони здоров'я, що забезпечує надання вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги дітям у гострому стані захворювання або з хронічними захворюваннями, що потребують інтенсивного лікування, з обов'язковою наявністю відділень екстреної (невідкладної) медичної допомоги;

лікарня планового лікування — заклад охорони здоров'я, який забезпечує надання дорослим планової вторинної (спеціалізованої) консультативної та стаціонарної медичної допомоги, що не потребує інтенсивного лікування;

дитяча лікарня планового лікування — заклад охорони здоров'я, що забезпечує надання дітям, що не потребують інтенсивного лікування, планової вторинної (спеціалізованої) консультативної та стаціонарної медичної допомоги;

консультативно-діагностичний центр — заклад охорони здоров'я, що забезпечує надання консультативно-діагностичної вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги населенню і утворюється у складі багатопрофільної лікарні інтенсивного лікування або як окрема юридична особа;

спеціалізований медичний центр (спеціалізована лікарня) — однопрофільний заклад охорони здоров'я, що забезпечує надання вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги за однією спеціалізацією;

3) заклади охорони здоров'я із забезпечення третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги, до яких належать:

багатопрофільна обласна (республіканська для Автономної Республіки Крим, центральна міська для м. Києва та Севастополя) лікарня (у тому числі клінічна лікарня) — багатопрофільний заклад охорони здоров'я, що забезпечує надання третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги в умовах цілодобового

стаціонару, денного стаціонару або амбулаторних умовах дорослим хворим у гострому стані або з хронічними захворюваннями, що потребують високоспеціалізованого медичного втручання, з обов'язковою наявністю відділень екстреної (невідкладної) медичної допомоги;

багатопрофільна обласна (республіканська для Автономної Республіки Крим, центральна міська для м. Києва та Севастополя) дитяча лікарня (у тому числі клінічна лікарня) — багатопрофільний заклад охорони здоров'я, що забезпечує надання третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги в умовах цілодобового стаціонару, денного стаціонару або амбулаторних умовах хворим дітям у гострому стані або з хронічними захворюваннями, які потребують високоспеціалізованого медичного втручання, з обов'язковою наявністю відділень екстреної (невідкладної) медичної допомоги;

високоспеціалізований медичний центр (лікарня) — заклад охорони здоров'я, що забезпечує надання третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги за однією спеціалізацією;

4) заклади охорони здоров'я системи екстреної медичної допомоги — заклади, що забезпечують організацію та надання екстреної медичної допомоги і порядок провадження діяльності яких визначено окремим законом;

5) хоспіси — заклади охорони здоров'я, що забезпечують надання паліативної допомоги пацієнтам з невиліковно прогресуючим захворюванням та психологічної, соціальної і духовної підтримки пацієнтам та членам їх родин;

6) заклади охорони здоров'я з медичної реабілітації, до яких належать лікарні відновного (реабілітаційного) лікування, — заклади охорони здоров'я, що забезпечують надання планової реабілітаційної допомоги населенню в умовах стаціонару, зокрема денного, інші заклади, які надають медичну допомогу з медичної реабілітації;

7) університетська лікарня — багатопрофільна клінічна лікарня (або об'єднання клінічних лікарень), яка забезпечує надання третинної (високоспеціалізованої), вторинної (спеціалізованої) та екстреної медичної допомоги, на базі якої розміщуються та функціонують клінічні кафедри державних вищих медичних (фармацевтичних) навчальних закладів III—IV рівня акредитації та закладів післядипломної освіти, науково-діагностичні та дослідницькі установи, лабораторії та інші підрозділи, що здійснюють підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації медичних працівників, розробляють, застосовують та впроваджують інноваційні лікувальні та діагностичні технології;

8) клініка науково-дослідної установи/університетська клініка — заклад охорони здоров'я, який є структурним лікувальним навчально-науковим підрозділом науково-дослідної установи медичного профілю

Національної академії медичних наук України чи центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я або державного вищого медичного (фармацевтичного) навчального закладу III—IV рівня акредитації, закладу післядипломної освіти, що забезпечує надання третинної (високоспеціалізованої), вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги, на базі якого розміщуються та функціонують відділи, лабораторії та інші структурні підрозділи зазначених науково-дослідних установ, профільні кафедри вищих медичних (фармацевтичних) навчальних закладів та закладів післядипломної освіти, що виконують роботу із забезпечення лікувально-діагностичного процесу; здійснюють наукові дослідження, розробляють, застосовують та впроваджують інноваційні лікувальні та діагностичні технології; здійснюють підготовку, перепідготовку і підвищення кваліфікації наукових і медичних працівників та студентів, які готуються за напрямками “Медицина” та “Фармація”.

Надавати медичну допомогу та забезпечувати виконання окремих програм та заходів у системі охорони здоров'я можуть також інші заклади охорони здоров'я відповідно до виду медичної допомоги, їх профілю та спеціалізації, в тому числі заклади соціально-медичної допомоги (сестринського догляду), що забезпечують надання соціально-медичної допомоги особам, які мають хронічні захворювання, потребують медичного нагляду і за станом здоров'я не потребують активного лікування.

Перелік закладів охорони здоров'я за видами медичної допомоги, профілем і спеціалізацією та закладів і установ, що забезпечують виконання окремих програм та заходів у системі охорони здоров'я, визначає центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

6. Заклади охорони здоров'я Міністерства оборони України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань та правоохоронних органів спеціального призначення, провадять свою діяльність з урахуванням особливостей, визначених законодавством.

7. Фармацевтичні (аптечні) заклади.

Стаття 3. Функціонування мережі закладів охорони здоров'я державної та комунальної форми власності

1. Мережа закладів охорони здоров'я функціонує з урахуванням потреб населення у медичному обслуговуванні для забезпечення його

належної якості відповідно до державних соціальних нормативів та галузевих стандартів у сфері охорони здоров'я.

2. Будівлі та приміщення, в яких розташовані заклади охорони здоров'я, незалежно від форми власності та організаційно-правової форми і послуг, що в них надаються, повинні бути пристосовані до потреб інвалідів з ураженням органів зору, слуху, опорно-рухового апарату та інших маломобільних груп населення. До закладу охорони здоров'я повинен бути забезпечений безперешкодний проїзд спеціального автотранспорту.

Стаття 4. Особливості діяльності фізичних осіб — підприємців, які провадять господарську діяльність з медичної практики

1. Фізичні особи — підприємці провадять діяльність з медичної практики згідно з відповідною ліцензією.

2. Порядок організації та вимоги до функціонування медичних кабінетів затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

3. Медичні працівники, що провадять господарську діяльність з медичної практики як фізичні особи — підприємці, можуть залучатися закладами охорони здоров'я до надання певного виду допомоги на договірних засадах відповідно до цього Закону та інших актів законодавства.

4. Фізичні особи — підприємці подають статистичну звітність з питань провадження господарської діяльності з медичної практики у порядку, встановленому для державних і комунальних закладів охорони здоров'я.

Стаття 5. Особливості діяльності фармацевтичних (аптечних) закладів у сфері охорони здоров'я

1. Фармацевтичні (аптечні) заклади та фармацевтичні працівники (провізори, фармацевти) здійснюють фармацевтичну практику, у тому числі надання фармацевтичної допомоги і послуг, у порядку, встановленому законодавством у сфері охорони здоров'я.

2. Фармацевтична практика здійснюється шляхом надання фармацевтичної послуги у процесі діяльності суб'єкта господарювання у сфері охорони здоров'я, яка реалізується у результаті провадження професійної діяльності фармацевтичних працівників у рамках надання медичної допомоги, що включає, зокрема:

просвітницьку діяльність серед населення щодо здорового способу життя та запобігання погіршенню здоров'я, у тому числі щодо самостійної оцінки стану здоров'я;

забезпечення ефективної фармакотерапії;

взаємодію фармацевтичних працівників (провізорів, фармацевтів) щодо оцінки інформації про застосування лікарських засобів, у тому числі рекламного характеру, спостереження за результатами застосування лікарських засобів;

забезпечення відповідального самолікування у разі застосування безрецептурних лікарських засобів у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

3. Фармацевтична допомога надається шляхом участі фармацевтичних працівників (провізорів, фармацевтів) разом з лікарем у лікувальному процесі у частині обґрунтування вибору необхідних лікарських засобів, консультування та навчання пацієнта щодо їх вживання, проведення моніторингу, оцінки результатів фармакотерапії, забезпечення її ефективності та доступності.

4. Фармацевтична практика здійснюється відповідно до правил належної аптечної практики, затверджених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

Стаття 6. Особливості управління закладами охорони здоров'я

1. Суб'єктами управління закладами охорони здоров'я є юридичні або фізичні особи, що володіють правом приймати управлінські рішення в межах своєї компетенції, визначеної законом, і контролювати виконання прийнятих рішень, а також власники закладів охорони здоров'я.

2. Заклад охорони здоров'я провадить свою діяльність на підставі статуту (положення), що затверджується в установленому законодавством порядку.

3. Безпосереднє управління діяльністю закладу охорони здоров'я здійснює його керівник.

4. Керівником закладу охорони здоров'я незалежно від форми власності може бути призначено особу, що відповідає єдиним кваліфікаційним вимогам, які встановлюються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

5. З керівником закладу охорони здоров'я державної та комунальної форми власності укладається контракт. Строк дії такого контракту

становить від трьох до п'яти років. Дострокове припинення дії контракту можливе у випадках, передбачених законодавством про працю.

Стаття 7. Наглядова рада закладу охорони здоров'я

1. З метою забезпечення ефективної діяльності закладів охорони здоров'я, поінформованості населення і здійснення громадського контролю у сфері охорони здоров'я та забезпечення виконання наглядових функцій при закладах охорони здоров'я може утворюватися наглядова рада.

2. Наглядова рада закладу охорони здоров'я є колегіальним органом, що здійснює громадський контроль за дотриманням прав та забезпеченням безпеки пацієнтів, додержанням етичних принципів і законодавчих вимог здійснення медичного обслуговування закладом охорони здоров'я, розглядає фінансово-господарську діяльність закладу охорони здоров'я.

3. Наглядова рада закладу охорони здоров'я складається з працівників закладу охорони здоров'я, які не входять до його адміністрації (не займають посади керівників або заступників керівників структурних підрозділів закладу охорони здоров'я), представників професійних самоврядних організацій (асоціацій) медичних працівників, які не перебувають у трудових чи цивільно-правових відносинах з відповідним закладом охорони здоров'я, а також у родинних стосунках з керівництвом закладу, представників професійних спілок, представників громадських об'єднань, статутна діяльність яких пов'язана із сферою охорони здоров'я, а також релігійних, благодійних, інших організацій.

Не менш як 50 відсотків загальної чисельності складу наглядової ради повинні становити представники громадських об'єднань, статутна діяльність яких пов'язана із сферою охорони здоров'я.

4. Порядок утворення, права, обов'язки наглядової ради закладу охорони здоров'я та типові положення про наглядову раду закладу охорони здоров'я затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 8. Штатний розпис та оплата праці працівників державних та комунальних закладів охорони здоров'я

1. Штатний розпис державних та комунальних закладів охорони здоров'я формується на підставі нормативів навантаження на медичних працівників, затверджених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, згідно з обсягом медичної допомоги, яка надається закладом охорони здоров'я відповідного типу, профілю і спеціалізації.

2. Оплата праці працівників державних та комунальних закладів охорони здоров'я здійснюється на підставі Основ законодавства України

про охорону здоров'я, інших нормативно-правових актів, генеральної та галузевої (міжгалузевої) угод, колективних договорів. Порядок встановлення виплат медичним працівникам відповідно до обсягу та якості виконаної роботи визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 9. Професійні самоврядні організації медичних і фармацевтичних працівників

1. Порядок утворення і діяльність у сфері охорони здоров'я професійних самоврядних організацій медичних та фармацевтичних працівників визначаються законом.

Стаття 10. Фінансове забезпечення закладів охорони здоров'я

1. Фінансове забезпечення закладів охорони здоров'я, що надають медичну допомогу за рахунок бюджетних коштів, здійснюється головними розпорядниками бюджетних коштів за видами медичної допомоги та за окремою бюджетною програмою для кожного виду медичної допомоги згідно із законодавством шляхом укладення договорів про медичне обслуговування населення.

2. Методика визначення обсягу надання медичної допомоги згідно з договором про медичне обслуговування населення визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

3. Фінансування медичних послуг за бюджетні кошти здійснюється із застосуванням методів планування та оплати медичної допомоги, орієнтованих на результат, шляхом запровадження договірних відносин між головними розпорядниками бюджетних коштів відповідного рівня та суб'єктами господарювання у сфері охорони здоров'я з урахуванням потреб населення у певних видах медичної допомоги.

4. Планування обсягів фінансування за видами медичної допомоги під час укладання договорів про медичне обслуговування населення здійснюється із застосуванням показників, затверджених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

5. Планування та розрахунок обсягу фінансування закладів охорони здоров'я, що надають первинну медичну допомогу на основі подушного нормативу, коригованого з урахуванням ризиків та характеру розселення (сільська місцевість/місто) з цільовим фінансуванням профілактичних програм, стаціонарну вторинну (спеціалізовану) та стаціонарну третинну (високоспеціалізовану) медичну допомогу за рахунок коштів державного та місцевого бюджетів, здійснюються на основі базової ставки за кількістю пролікованих випадків відповідно до діагностично споріднених груп.

Базовою ставкою фінансування лікування є обсяг коштів, який витрачається на лікування середньостатистичного пацієнта.

Пролікованим випадком є комплекс медичних послуг, наданих пацієнтові у стаціонарних умовах та/або в умовах, що заміщують стаціонар, з дати госпіталізації пацієнта до закладу охорони здоров'я до дати виписування.

6. Планування та розрахунок обсягу фінансування закладів охорони здоров'я за видами медичної допомоги здійснюється за методикою, затвердженою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, за погодженням із центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики.

7. Видатки на надання медичної допомоги, оплату послуг з підготовки фахівців, наукових та науково-педагогічних кадрів, проведення наукових досліджень у закладах охорони здоров'я, які використовуються для розміщення структурних наукових і навчальних підрозділів (кафедри, лабораторії тощо) вищих медичних (фармацевтичних) навчальних закладів III—IV рівня акредитації, закладів післядипломної освіти, науково-дослідних установ державної власності, а також на проведення спільної роботи із забезпечення лікувально-діагностичного процесу, підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації фахівців та проведення наукових досліджень і впровадження у практику їх результатів, здійснюються протягом бюджетного періоду одночасно з державного та місцевих бюджетів відповідно до Бюджетного кодексу України.

8. Кошторис закладів охорони здоров'я — бюджетних установ, яким на бюджетний період установлюються повноваження щодо отримання надходжень і розподілу бюджетних асигнувань на взяття бюджетних зобов'язань, здійснення платежів для виконання своїх функцій та досягнення результатів, визначених відповідно до бюджетних призначень, складається за скороченою економічною класифікацією видатків.

Стаття 11. Договірні відносини у сфері охорони здоров'я

1. Договір про медичне обслуговування населення укладається з метою забезпечення надання населенню медичної допомоги за рахунок бюджетних коштів.

2. Договір є підставою для здійснення видатків на надання медичної допомоги. Сторонами договору про медичне обслуговування населення є головні розпорядники бюджетних коштів відповідного рівня та суб'єкти господарювання у сфері охорони здоров'я.

3. Типовий договір про медичне обслуговування населення та порядок його укладення із суб'єктами господарювання у сфері охорони здоров'я затверджуються Кабінетом Міністрів України.

4. Інформація про договори про медичне обслуговування населення, укладені із суб'єктами господарювання у сфері охорони здоров'я, розміщується на офіційному веб-сайті відповідних головних розпорядників бюджетних коштів не пізніше ніж протягом п'яти робочих днів з дня їх укладення.

5. Істотними умовами договору про медичне обслуговування населення є:

предмет договору;

вид медичної допомоги, що надається за договором;

обсяг медичної допомоги, що надається за договором;

обсяг видатків на забезпечення надання якісної медичної допомоги та умови оплати її надання за договором;

результативні показники діяльності суб'єкта господарювання у сфері охорони здоров'я, які повинні бути досягнуті протягом строку дії договору;

права та обов'язки сторін, їх відповідальність;

строк дії договору.

6. З метою виконання завдань, передбачених статутом (положенням), заклади охорони здоров'я можуть укладати договори про співпрацю з надання медичних і господарських послуг.

7. З метою забезпечення освітньої та наукової діяльності вищі навчальні заклади та заклади післядипломної освіти, кафедри яких розміщені (або плануються до розміщення) на базі закладів охорони здоров'я, укладають відповідні договори з такими закладами охорони здоров'я.

Стаття 12. Забезпечення якості медичної допомоги

1. Забезпечення якості медичної допомоги здійснюється шляхом ліцензування господарської діяльності у сфері охорони здоров'я, ліцензування професійної діяльності лікарів, стандартизації медичної допомоги, акредитації закладів охорони здоров'я та сертифікації у сфері охорони здоров'я.

2. Порядок ліцензування професійної діяльності лікарів, зупинення, обмеження або позбавлення права лікаря на професійну діяльність, відмови в ліцензуванні професійної діяльності лікаря визначається законом.

3. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони здоров'я, веде в установленому Кабінетом Міністрів України порядку Реєстр лікарів, що отримали ліцензію на провадження професійної діяльності.

Зазначений реєстр містить прізвище, ім'я, по батькові лікаря, інформацію про освітні та кваліфікаційні документи, найменування суб'єкта господарювання у сфері охорони здоров'я, в якому лікар працює (у тому числі за сумісництвом), відомості про наявність у лікаря ліцензії на провадження професійної діяльності, відомості про припинення на певний час, обмеження або позбавлення права лікаря на провадження професійної діяльності, відмову в ліцензуванні професійної діяльності лікаря та інші відомості, передбачені законом.

Відомості, що містяться в Реєстрі лікарів, що отримали ліцензію на провадження професійної діяльності, є відкритими та загальнодоступними.

Захист персональних даних, що містяться у зазначеному Реєстрі, здійснюється відповідно до законодавства.

4. Контроль якості медичної допомоги, в тому числі проведення клініко-експертної оцінки якості та обсягів медичної допомоги, здійснюється в порядку, затвердженому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, за участю професійних організацій (асоціацій) медичних і фармацевтичних працівників.

Складовою частиною клініко-експертної оцінки якості та обсягів медичної допомоги є оцінка якості медичної допомоги, що проводиться шляхом визначення відповідності наданої медичної допомоги встановленим галузевим стандартам у сфері охорони здоров'я.

Проведення заходів державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності з медичної практики здійснюється відповідно до вимог Закону України "Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності".

5. Стандарти медичної допомоги та клінічні протоколи розробляються і затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

Стаття 13. Провадження інших, ніж медична практика, видів господарської діяльності закладами охорони здоров'я

1. Заклади охорони здоров'я мають право провадити іншу, ніж медична практика, господарську діяльність, що спрямована на забезпечення медичного обслуговування, відповідно до законодавства.

Стаття 14. Прикінцеві та перехідні положення

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2015 року, крім пункту 1 частини першої статті 1, частин першої — шостої статті 10, які набирають чинності з 1 січня 2017 року за підсумками апробації нового фінансового механізму у Вінницькій, Дніпропетровській, Донецькій областях, м. Києві та інших регіонах за умови прийняття відповідних рішень органами місцевого самоврядування (далі — пілотні регіони), та крім пунктів 3 і 4 частини першої статті 1, статті 9 та частин першої — третьої статті 12, які набирають чинності з дня введення в дію відповідних законів.

2. Визнати таким, що втратив чинність, Закон України “Про введення мораторію на ліквідацію та реорганізацію закладів охорони здоров’я” (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 12, ст. 191).

3. До запровадження механізму визначення обсягів фінансування закладів охорони здоров’я за діагностично спорідненими групами, фінансування закладів охорони здоров’я, крім пілотних регіонів, здійснюється відповідно до частини восьмої статті 10 цього Закону.

На період до моменту набрання чинності частинами першою — шостою статті 10 цього Закону організація фінансового забезпечення закладів охорони здоров’я у пілотних регіонах передбачає:

формування показників проектів бюджетів на 2015 і 2016 роки з урахуванням концентрації бюджетних коштів для надання первинної медичної допомоги на рівні районних бюджетів та бюджетів міст обласного значення, коштів на надання вторинної (спеціалізованої), третинної (високоспеціалізованої) та екстреної медичної допомоги — на рівні обласних бюджетів пілотних регіонів (крім м. Києва) та бюджетних коштів для надання первинної, вторинної (спеціалізованої), третинної (високоспеціалізованої) та екстреної медичної допомоги на рівні бюджету м. Києва;

визначення обсягу видатків за рівнями місцевих бюджетів на охорону здоров’я — первинну, вторинну (спеціалізовану), третинну (високоспеціалізовану) та екстрену медичну допомогу для формування показників проектів бюджетів на 2015 і 2016 роки;

продовження впровадження механізму фінансового забезпечення закладів охорони здоров’я у пілотних регіонах за видами медичної допомоги на підставі договорів про медичне обслуговування населення, які укладаються згідно з вимогами цього Закону.

Розподіл обсягу видатків між закладами охорони здоров’я у пілотних регіонах за видами медичної допомоги, яка ними надається, здійснюється відповідно до методики, що затверджується центральним

органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

4. У разі коли у зв'язку з реформуванням системи охорони здоров'я проводиться реорганізація (злиття, приєднання, поділ, перетворення) закладів охорони здоров'я і працівники таких закладів переводяться за їх згодою на іншу, нижчеоплачувану роботу в тому самому або в іншому закладі, оплата праці таких працівників здійснюється відповідно до положень цього Закону або за бажанням таких працівників їх середній заробіток за попереднім місцем роботи зберігається на весь час виконання нижчеоплачуваної роботи, але не більше одного року з дня такого переведення.

За такими працівниками зберігається право на відпустку за безперервну роботу та інші соціальні гарантії.

Професіоналам та фахівцям реорганізованих закладів охорони здоров'я, які мають відповідні рівні вищої медичної та немедичної освіти, протягом трьох років зберігається кваліфікаційна категорія за спеціальністю, яку вони мали на момент призначення на посади.

5. Кабінету Міністрів України протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом:

розробити та внести на розгляд Верховної Ради України законопроекти про внесення змін до законодавчих актів у зв'язку з набранням чинності цим Законом (крім законопроектів, необхідних для реалізації пунктів 3 і 4 частини першої статті 1, статті 9 та частин першої — третьої статті 12, які розробити та подати на розгляд Верховної Ради України протягом двох років з дня набрання чинності цим Законом);

розробити та прийняти нормативно-правові акти, необхідні для реалізації цього Закону;

забезпечити приведення міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

**Голова
Верховної Ради України**